

[Thorndahl]

ikke sagt noget som helst om, at der i hvert amt skal ansættes en amtsvandinspektør til at udøve de beføjelser, der er tillagt amterne.

Jeg skal herefter beskæftige mig lidt med lovforslagets naturfredningsmæssige indhold. Det er rimeligt at se naturfredning som led i det samlede miljøværn, og i den henseende må naturfredningsloven vurderes sammen med by- og landzonelovgivning. Der kan være og er meget rigtigt i disse loves intentioner, men naturfredningsloven og by- og landzoneloven har virket utrolig restriktive, nærmest som en ærkereaktionær konserveringspolitik, som i virkeligheden nok har forårsaget en udbredt irritation mod disse love. Meget af det, vi i dag oplever som virkelig bevaringsværdige og attraktive miljøer, intime samspil mellem bebyggelser, mennesker og natur, kan jo slet ikke etableres mere netop som en konsekvens af denne lovgivning.

Ved regeringsomdannelsen i februar sidste år udtalte statsministeren, at kulturpolitik og miljøpolitik hænger sammen, men det har jeg egentlig vanskeligt ved at se på basis af de faktiske forhold. Når miljøministeren skifter ham og bliver kulturminister, støtter ministeren kulturelle eksperimenter af ofte særlig ekstrem og særpræget karakter – lad mig blot nævne teatergruppen Solvognen og forfatteren Bent Haller – men når ministeren forlader Nybrogade og kommer til Slotsholmsgade, skifter ministeren igen kulør som en anden kamæleon: så bliver ministeren restriktiv, forsigtig og nærmest asketisk konservativ.

Jeg synes, det er væsentligt at notere, at den udflytning af gårdene, der skete som følge af stavnsbåndets ophævelse og fællesdriftens ophør for knap 200 år siden, ville have været helt umulig, såfremt enevoldskongerne havde gennemført og administreret en naturfredningslov og en by- og landzonelov som den, vi kender i dag.

Det er rigtigt, at vi skal værne om vor natur eller rettere det kulturlandskab, vi gennem årtusinders udvikling har skabt, men det skal ikke ske ved en gold og restriktiv konserveringspolitik som den, vi har i dag.

Den væsentligste ændring i forslaget til ændring af naturfredningsloven er, som det også er nævnt fra den socialdemokratiske ordførers side, de forøgede bestemmelser om beskyttelse af vådområderne. Ministeren siger, hvad der naturligvis er helt rigtigt, at der gennem de sidste 100 år er sket en drastisk

reduktion af vore vådområder. Jeg synes nok, ministeren skylder at oplyse, at de drænings- og landvindingsarbejder, som har medført denne reduktion, ofte er gennemført ved offentlige tilskudsordninger, der har været et betydeligt incitament som led i en række daværende beskæftigelsespolitiske programmer.

Den ændring, der er beskrevet i lovforslagets § 43, indeholder en række efter min bedømmelse uklare bemyndigelser og nogle praktiske afgrænsningsproblemer først og fremmest vedrørende det, der defineres som moser, selv om ministeren i bemærkningerne siger, at man topografisk meget let vil kunne foretage en sådan afgrænsning.

Hvis denne bestemmelse skal håndhæves med nogen styrke, er det helt givet, vi får en masse problemer med den daglige administration og med den deraf følgende belastning af vore amtskommunale administrationer. Lovforslaget siger, at tilstanden i moserne kun må ændres med tilladelse fra amtsrådet eller hovedstadsrådet. Ja, »tilstanden« er jo et meget vidt begreb. Nu er overskriften på paragraffen »Anlæg m.v. i forbindelse med vådområder«, og det indebærer vel, at man kan fortolke det sådan, at der med tilstanden ikke tænkes på vandbalanceændringer, men alene på ændringer af mosernes fysiske tilstand og begrænsninger, men det er i hvert fald ikke særlig klart formuleret.

På baggrund af en foreløbig gennemgang af lovforslaget må jeg sige, at der er en række problemer og tilsyneladende uklarheder, som vi under udvalgsarbejdet må se at få nøjere belyst. Vor endelige stilling til lovforslaget må afvente denne grundige udvalgsbehandling, men jeg vil gerne til slut understrege, at fremskridtspartiet ikke vil medvirke til at gøre det danske kulturlandskab til et støvet og livløst museum.

Kristen Østergaard (V):

Hovedpunktet i forslaget til lov om ændring af naturfredningsloven er som allerede nævnt, at fredningsplanudvalgene afskaffes, og at deres hidtidige virksomhedsområde overføres direkte til amterne. Dette hovedformål er for venstre en naturlig konsekvens af de nylig gennemførte kommunale og regionale planlovgivninger.